

[Ole Bjørn Kraft.]

angår, udtale min tilfredshed med to afsnit i udenrigsministerens tale, som jeg virkelig kan takke for. Det ene afsnit er det, hvor udenrigsministeren udtaler, at sagen ikke skal være afsluttet med konferencen i London, men skal gå videre, og at regeringen i den kommende tid vil gøre sit til, såvidt det står til den, at søge de foreliggende spørgsmål bragt nærmere til en tilfredsstillende løsning. Det er en klar og tydelig og forpligtende udtalelse, som jeg er taknemlig for. Det andet afsnit er det, hvori udenrigsministeren både med styrke og veltalendehed, synes jeg, tager til orde for en beskyttelse af den sydslesvigske dansksindede befolkning og lover at søge at sikre, at der ikke træffes gengældelsesforanstaltninger overfor sydslesvigere, som på lovlig måde har bekendt sig til danskheden. Bag en sådan holdning vil udenrigsministeren have hele det danske folk, der ønsker, at sand demokratisk frihed skal råde i Sydslesvig, og at den dansksindede bevægelse skal have mulighed for frit at leve under dansk kultur og nyde godt af de demokratiske frihedsrettigheder, således at sydslesvigerne selv kan komme til at forme deres fremtidsvej.

Til statsministeren vil jeg gerne sige, at hans udtalelser om forsvaret naturligvis var aldeles uangribelige og i overensstemmelse med den positive holdning, som statsministeren ofte har givet udtryk for, men jeg vil gentage, at det er mit partis opfattelse, at tidspunktet nu må være inde, hvor regeringen tager sit eget standpunkt til sagen og virkelig tager ledelsen af forhandlingerne, således at drøftelserne ikke atter og atter skal udsættes, men beslutning bliver truffet. Jeg frygter ellers for, at Danmark på grund af vort manglende forsvarsberedskab skal være udelukket fra at deltage i afslutning af overenskomster, der har dette forsvarsberedskab til forudsætning. Der går rygter om, at regeringen har til hensigt at trække sagen i langdrag, således at en endelig ordning ikke skal gennemføres, før de skandinaviske forhandlinger er afsluttet engang i februar måned. Jeg vil bede enten den højtærede statsminister eller den højtærede forsvarsminister udtale sig om berettigelsen af disse rygter. Jeg vil finde det meget ulykkeligt, om vi nu påny i et halvt år skal vente med at få gang i det virkelige arbejde på dette område.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede justitsministers redegørelse. Til indledning vil jeg dog gerne gøre nogle bemærkninger af mere principiel karakter

med hensyn til den uro, der er skabt omkring forskellige sider af det danske retsvæsen.

For det første vil jeg gerne sige klart og tydeligt, at jeg mener ikke, der er nogen som helst grund til at tro, at vort retsvæsen ikke i almindelighed er sundt, og at ikke både vort demokrati og den enkelte borger kan have fuld tillid til det. Der er som i alt menneskeligt fejl og mangler, som det må være vor opgave at få rettet, men årsag til almindelig mistillid er der ikke.

Dernæst, når vi skal tage stilling til de angreb, der rettes på vort retsvæsen med de fejl og misgreb, man søger at påvise, er det første, vi må foretage os, at undersøge kilderne til disse angreb, og hvem det er der fører dem frem. Her er det danske folk ofte, tror jeg, altfor bløjet og naivt. Det glemmer altfor ofte, at der her i landet som i andre lande er et parti, der simpelthen ser det som sin opgave at sprede mistro til al autoritet, at skabe usikkerhed og utryghed, at få tilvejebragt en følelse af, at samfundet og dets ledere på de forskellige områder — og da i første række domstole og politi — er bundraddent, nemlig det kommunistiske parti. For at nå sit mål, som er en fremadskridende opløsningstilstand, mistro mellem samfundslagene, mistanke til regering og autoriteter, viger man ikke tilbage for at anvende et hvilket som helst middel. For at fremme muligheden for den kommunistiske revolution føler man sig iøvrigt på samme måde som nazisterne gjorde det i deres revolutions tjeneste, berettiget til at se bort fra de grænser og de moralbegreber, som ellers er ledende i et samfund som vort. Ved enhver bedømmelse af de angreb, som åbent eller skjult har kommunistisk kilde, må dette aldrig lades ude af betragtning. Man kan slet ikke tage kommunisterne på deres ord, som man kan det med andre mennesker. De har et skjult formål, som de altid forfølger. De ønsker, at der skal vokse op i det danske samfund en stor mistillidens og mistroens svamp, som skal kvæle dette samfunds sunde og naturlige tilværelse for derved at få skabt den opløsningstilstand, som deres politik går ud på at skabe. Det skal vi huske, når vi drøfter disse problemer. Desværre er der ikke altid taget fornødent hensyn dertil, heller ikke i de kampagner, der er ført udenfor denne sal.

Men når dette er sagt, må en anden betragtning med ligeså stor styrke gøres gældende. Da vort samfund altså befinder sig i en faresituation, hvor dets vitalste organer udsættes for angreb, er det nød-